

ga karjal olli isse karjatsed, kes sui aego
 kasuma rohho ma peäl hobbosed ja weik-
 sed söötsid, ja lambad ja sead seina wisid
 kus parrajalt süa said; ei keeldud ka wet
 neil, sest jõe ja hallika ja kaewo jures an-
 ti iggaühhel jua sedda möda, kui tarwis
 olli. Talwe ülle peti neid hästi üles,
 ei mitte palja põllo põhhoga, waid ka
 heina- ja wiliaga, sest maia- mees teadis,
 et loiused hästi piddades ja toites, maia
 isse saab ülespetud. Nenda olli keiklipid-
 di selle loiusse karjaga hea luggu. Hobbo-
 sed ja häriad olliid rammus ja joudsid häst-
 ti kunda ja aastada ja muud tööd teha;
 lehmad andsid rohkeste pima, kust woid
 ja juusto sai tehtud. Lambad nidei ja
 nemmad andsid häid willo, ja sead ja
 puddolojused siggisiid korra parrast.

Ugo

Ugga nende huska tuli üks rebbane,
 kawwal ja pettis. Kaddedusse parrast
 hakkas ta neid pillama ja naerma, ja wi-
 maks neile kurja nou andma. „Eks teie
 „leia isse toidust ja mis teil tarwis läh-
 „hää? ütles temma, — mis selle maia-
 „mehhe pilli järreitantite? mis tema kanna
 „kuiete? — eks teie woi oñima kae peäl
 „ellada ja ennast toita, nima ee tööd per-
 „remehhele tete, ja temmale head kasso
 „sadate? — Oh teie rummatid! eks wil-
 „ia orras kasma muudugi teie heaks? eks
 „heimamaad hahanda tete kassuks? mis
 „teie karja- ma peäl agaa läte, karjotse
 „piitsa ja koera haukumist kattes. Teil ep oile
 „karjatid, ep oile kaa jad eggatubhatajat,
 „eag rütematt tarwis. Nenda praggas se
 kawwal pettis rebbane, ja jurem karja hulk

wot.